

[Poulsgaard]

er der så mange ansvarlige herinde, at vi stemte disse ændringsforslag ned.

Hvad er det, vi har gjort i fremskridtspartiet? Nu påstår fru Lilli Gyldenkilde, at vi er skyld i det her. Det var forligsstof. Det er korrekt, og vi stemte for. Det er fuldstændig korrekt. Men til gengæld fik vi gjort pensionisterne skattefri, til gengæld forhindrede vi, at det kom til at koste penge at ligge på sygehuset. Man må give lidt og tage lidt, sådan er politik. Jeg tør nok vove at påstå, at fremskridtspartiet har gjort mere for den jævne arbejder end det akademikerparti – som kalder sig et arbejderparti – fru Lilli Gyldenkilde tilhører.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Efter den sidste omgang her må vi nok konstatere, at det flertal, som i øjeblikket tegner til at ville stemme imod finansloven, vist bedst kan betegnes som et negativt flertal. Det tyder ikke på, at det er muligt at danne en ny regering – i hvert fald ikke af de partier, som i dag vil stemme imod.

Jeg vil godt gøre opmærksom på, at det radikale venstre opfordrede socialdemokratiet til for nu godt et år siden, i efteråret 1982, at man alvorligt tog fat på de økonomiske problemer, som vi har i Danmark. Hr. Heinesen var dengang finansminister; han fremsatte et finanslovsforslag med nogle bemærkninger, som jeg godt vil citere kort fra. Hr. Heinesen sagde følgende:

»En varig forbedring af beskæftigelsen forudsætter, at den stærke stigning i statens underskud standses.«

Hr. Heinesens finanslovsoplæg var altså meget realistisk. Vi gav tilslutning til hovedsynspunkterne, men da den socialdemokratiske regering kom frem til snorene, så gav man op. Hvorfor? Fordi man vidste, at man ville møde modstand fra venstrefløjen, fra SF. Ja, SF var vel det første parti, som sagde fra over for socialdemokratiet i efteråret 1982, fordi man ikke turde fremlægge den nødvendige politik af hensyn til fagbevægelsen – den fagbevægelse, som faktisk sad og ventede på, at regeringen ville handle. Det kunne vi se af, at fagbevægelsen senere accepterede et meget kraftigt indgreb imod væksten i indkomsterne, accepterede en overenskomst uden konflikt, som nok var den mest beskedne overenskomst, der er gennem-

ført i mange år. Socialdemokratiet havde ikke mod til at gennemføre den politik, som også fagbevægelsen ventede på at regeringen ville føre.

Herefter kom det til et regeringsskifte, fordi socialdemokratiet gav op. Det radikale venstre stillede det samme krav til den nye regering, som vi stillede til den socialdemokratiske regering, som frivilligt gik af. Hovedspørgsmålet og hovedkravet fra os var, at det vigtigste var, at indkomstpolitikken blev ført frem som det centrale element i den økonomiske politik. Nu, et år efter, kan alle se, at indkomstpolitikken er det element, som har haft den mest positive virkning i den udvikling, der har fundet sted i løbet af 1983.

Det radikale venstre har lige fra starten, dvs. fra det tidspunkt, hvor det foreliggende finanslovsforslag blev fremsat, sagt, at vi var enige i den målsætning, at vi skulle nå frem til en finanslov, som havde et lavere underskud, end vi har haft i 1983. Det er vigtigt, at vi år efter år nedbringer underskuddet, fordi der ud af dette underskud udgår nogle negative virkninger på dansk økonomi, som også er kendt af socialdemokratiet.

Vi er nu nået frem til et resultat, som viser, at hvis det finanslovsforslag, som nu er på plads efter afstemningerne i går, bliver gennemført, så vil der i 1984 være lavere kasseunderskud, end vi har i år, og det er et meget fint resultat. Et så fint resultat har vi ikke haft i de sidste 8-9 år.

Vi har altså været enige med regeringen om målsætningen, men jeg skal indrømme, at der undervejs har været uenighed om midlerne. Der har været en lang række besparelses- og betalingsforslag, som det radikale venstre har vendt sig imod, og jeg takker hr. Svend Auken for, at han opremsede dem alle sammen. Hr. Svend Auken ved jo godt, at det er det radikale venstre, der har sikret, at den politik ikke er slået igennem.

Det radikale venstre har haft som målsætning at medvirke ved en opretning af landets økonomi, uden at det ramte de svageste i samfundet. Vi har oven i købet tilladt os den påstand, at det ville være muligt at gennemføre fremskridt – ikke reformer, i hvert fald ikke store, men nødvendige fremskridt – på centrale områder, samtidig med at vi retter op på landets økonomi. Jeg tror, at afstemningsresultatet fra i går beviser, at det er muligt samtidig at rette op på økonomien og få